

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: J. B., narozen „X“,
bytem „X“,
t. č. ve Věznici Pardubice, P. O. Box 18, 530 44 Pardubice,

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 9. 2019, č. j. „X“,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 17.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

9. 2019, č. j. „X“, kterým byly zamítnuty jeho námitky a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 19. 6. 2019, č. j. „X“, jímž žalovaná podle § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) zamítla žalobcovu žádost o invalidní důchod, neboť ke dni vzniku invalidity podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, tj. k 23. 10. 2017, nezískal potřebnou dobu pojištění.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem a s mezinárodními závazky České republiky i Spolkové republiky Německo (dále jen „Německo“), a to z oblasti práva Evropské unie a mezinárodních dokumentů Rady Evropy. Konstatoval, že mu nemůže být přičítáno k tíži, že systém odvádění pojistného na důchodové pojištění v německých věznicích není komplexní a záleží na úvaze každé věznice. Podotkl, že během výkonu trestu v Německu nebyl náležitě poučen o tom, že jeho zaměstnání během výkonu trestu nebude zahrnuto do systému povinného důchodového pojištění a že eventuální příspěvky na důchodové pojištění musí platit v rámci dobrovolného pojištění. Žalobce zdůraznil, že po celou dobu zaměstnání v německé věznici byl v dobré víře, že z jeho mzdy jsou odváděny příspěvky na důchodové pojištění. Žalobce spravedlivě očekával, že systém odvodů na důchodové pojištění ze mzdy pracujících vězňů je jednotný a v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, (dále jen „nařízení č. 883/2004“). K porušení žalobcova práva na sociální zabezpečení sice primárně došlo postupem německých orgánů, nicméně toto porušení je podle žalobce přičitatelné žalované jako českému nositeli pojištění. Poznamenal, že žalovaná byla povinna zajistit, že zaměstnání vykonané ve věznicích v jiném členském státě bude podléhat stejnému právnímu režimu jako v České republice. Podle žalobce je nezapočtení dob pojištění fakticky získaných během zaměstnání ve výkonu trestu v Německu v rozporu se zásadou rovnosti před zákonem, zákazem diskriminace na základě státní příslušnosti, se zákazem nucených prací a dále v rozporu s právem občanů Evropské unie na sociální zabezpečení.
3. S odkazem na čl. 34 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Evropská listina“) žalobce uvedl, že německý systém sociálního zabezpečení je nesystematický a přičí se principu rovnosti před zákonem ve smyslu čl. 20 Evropské listiny, navíc nejednotný přístup německých institucí vede k upření práva podle čl. 21 odst. 2 Evropské listiny (zákaz diskriminace). Napadené rozhodnutí, které vychází z postupu německého nositele pojištění a dalších německých státních institucí (jednotlivých věznic), je podle názoru žalobce v rozporu s čl. 11 odst. 2 a čl. 6 nařízení č. 883/2004. Žalobce zopakoval, že žalovaná měla přihlížet k dobám žalobcova zaměstnání ve věznici Straubing, neboť tyto doby odpovídají dobám pojištění podle zákona o důchodovém pojištění, a to bez ohledu na to, že věznice Straubing zjevně na základě svévolného rozhodnutí, přičicího se zásadě rovnosti před zákonem, nezahrnula žalobce do systému povinného pojištění a neodváděla za něj příspěvky do systému důchodového pojištění.
4. Podle žalobce žalovaná opomenula aplikovat čl. 24 odst. 1 Smlouvy mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo o sociálním zabezpečení, publikované pod č. 94/2002 Sb. m. s., (dále jen „česko-německá smlouva“), podle které má smluvní strana povinnost přihlížet k dobám pojištění započitatelným pro nárok podle právních předpisů

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

druhé strany. Dále žalobce odkázal na kolizi žalobou napadeného rozhodnutí s čl. 12 odst. 4 Evropské sociální charty (rovný přístup k právu na sociální zabezpečení) a čl. 5 odst. 1 Evropské listiny (zákaz nucené práce), neboť v případě snížení nebo pozbytí pracovní schopnosti by žalobce zůstal zcela bez příjmu. Popsaný přístup je podle žalobce v kolizi s čl. 26.17 Doporučení Rec (2006)2 Výboru ministrů členským státům Rady Evropy k evropským vězeňským pravidlům, podle něhož platí, že pokud je to možné, budou pracující vězni pojištěni v rámci státního systému sociálního zabezpečení. Žalobce rovněž navrhl předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie podle čl. 267 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že předmětem daného sporu je zhodnocení doby pojištění v rozsahu 15 let získané žalobcem při pobytu ve výkonu trestu v době od roku 1998 do roku 2015. Žalobce však podle žalované žádné potvrzení o svém pracovním zařazení nedoložil. Žalovaná odkázala na čl. 6 nařízení č. 883/2004, podle kterého příslušné instituce členského státu přihlíží v nezbytném rozsahu k získaným dobám pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení získaným podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, jako by byly získány podle právních předpisů, které tato instituce uplatňuje. Podotkla, že nařízení č. 883/2004 spolu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, (dále jen „nařízení č. 987/2009“) jsou koordinačními pravidly Evropské unie, nikoli pravidly harmonizujícími, přičemž účelem koordinace je vzájemná provázanost národních předpisů sociálních zabezpečení, která tyto předpisy ponechává beze změn a musí zaručit, že se doby pojištění získané v členském státě vezmou v úvahu pro splnění podmínek systému, který je určen jako příslušný.
6. S odkazem na čl. 46 nařízení č. 883/2004 žalovaná shrnula, že jednou z podmínek vzniku nároku na invalidní důchod je vedle vzniku invalidity i podmínka získání potřebné doby pojištění. Ve smyslu čl. 6 a 46 nařízení č. 883/2004 se pro nárok na invalidní důchod přihlíží k době pojištění získané podle právních předpisů jiných členských států Evropské unie. Žalovaná se ve smyslu čl. 12 odst. 1 nařízení č. 987/2009 obrátila na německého nositele pojištění k potvrzení doby pojištění získané žalobcem v Německu, přičemž německý nositel pojištění zaslal žalované vyjádření, že období zaměstnání ve věznici Straubing nebylo možné pojistit. Německý nositel pojištění tedy podle žalované nepotvrdil ani jeden rok doby pojištění, který by žalobce získal na území Německa.
7. K námitce žalobce, že mu nelze přičítat k tíži, že je na vůli každé německé věznice, jestli bude za pracující vězně odvádět pojistné na důchodové pojištění, žalovaná uvedla, že podle nařízení č. 883/2004 je jednoznačné, že je na každém členském státu, aby o dobách pojištění získaných na svém území rozhodl podle svých právních předpisů, což je právě principem koordinace. Dodala, že z čl. 24 česko-německé smlouvy vyplývá, že se přihlíží k dobám pojištění získaným na území druhého smluvního státu započitatelným podle jeho právních předpisů, respektive ani tato mezinárodní smlouva nepřipustila, aby o dobách pojištění získaných na území druhého členského státu rozhodl jiný než tento členský stát, což znamená, že se smyslem, charakterem, obsahem i dopadem v zásadě shoduje s čl. 6 a čl. 46 nařízení č. 883/2004. V případě žalobce žalovaná postupovala podle nařízení č.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

883/2004, neboť žádost o invalidní důchod žalobce uplatnil dne 3. 5. 2017, tj. v době platnosti nařízení č. 883/2004, nikoli česko-německé smlouvy. Žalovaná uzavřela, že při vydání napadeného rozhodnutí postupovala správně, v souladu s českými právními předpisy a s nařízením č. 883/2004. Navrhla proto zamítnutí žaloby.

Replika žalobce k vyjádření žalované

8. V následné replice žalobce trval na podané žalobě a opakovaně soudu navrhl vznesení položení otázky k Soudnímu dvoru Evropské unie.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tím od počátku souhlasil a žalovaná, která původně jednání požadovala, v podání ze dne 3. 12. 2020 výslovně uvedla, že souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.
10. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Z § 38 zákona o důchodovém pojištění vyplývá, že *„[p]ojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu.“*
13. Podle § 40 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění činí potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod u pojištěnce ve věku do 20 let méně než jeden rok, od 20 let do 22 let jeden rok, od 22 let do 24 let dva roky, od 24 let do 26 let tři roky, od 26 let do 28 let čtyři roky a nad 28 let pět roků. Z odstavce 2 téhož ustanovení plyne, že *„[p]otřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

deseti roků dokončeném po vzniku invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění dva roky.“ Podle § 40 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění platí, že „[p]ro účely splnění podmínky potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se za dobu pojištění považuje též doba účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 2 písm. a) a dále doba studia na střední nebo vysoké škole v České republice, a to před dosažením 18 let věku, nejdříve však po ukončení povinné školní docházky, a po dosažení věku 18 let po dobu prvních 6 let tohoto studia. Ustanovení § 12 odst. 1 věty druhé platí zde přiměřeně.“

14. Z čl. 48 Smlouvy o fungování Evropské unie vyplývá, že Evropský parlament a Rada přijmou řádným legislativním postupem v oblasti sociálního zabezpečení taková opatření, která jsou nezbytná k zajištění volného pohybu pracovníků; za tímto účelem vytvoří systém, který migrujícím zaměstnancům a osobám samostatně výdělečně činným, jakož i osobám na nich závislým, zajistí započtení všech dob získaných podle různých vnitrostátních právních předpisů pro účely vzniku a zachování nároků na dávky, jakož i pro výpočet jejich výše, a vyplácení dávek osobám s bydlištěm na území členských států.
15. Podle čl. 6 nařízení č. 883/2004 platí, že nestanoví-li toto nařízení, příslušné instituce členského státu, jehož právní předpisy podmiňují získání, zachování, trvání nebo opětné nabytí nároku na dávky, použití některých právních předpisů, nebo přístup k povinnému, dobrovolnému pokračujícímu nebo dobrovolnému pojištění nebo vynětí z něj, získáním dob pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení, přihlíží v nezbytném rozsahu k získaným dobám pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení získaným podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, jako by byly získány podle právních předpisů, které tato instituce uplatňuje.
16. Z čl. 12 odst. 1 nařízení č. 987/2009 plyne, že „[p]ro účely článku 6 základního nařízení se příslušná instituce obrátí na instituce členských států, jejichž právní předpisy se na dotýcnou osobu také vztahovaly, aby určila všechny doby získané podle těchto právních předpisů.“
17. Podle čl. 24 odst. 1 česko-německé smlouvy platí, že „[p]ro nárok na dávku podle používaných právních předpisů se bude, v případě potřeby, přihlížet i k dobám pojištění, které jsou pro nárok na dávku započitatelné podle právních předpisů druhého smluvního státu a které se časově nepřekrývají.“ Z odstavce 2 téhož ustanovení vyplývá, že „[j]e-li pro nárok na dávku třeba získání určitých dob pojištění, přihlíží se pouze k srovnatelným dobám pojištění získaným podle právních předpisů druhého smluvního státu.“ Podle odstavce 3 téhož ustanovení platí, že „[r]ozsah dob pojištění, ke kterým se přihlíží, se řídí právními předpisy toho smluvního státu, podle kterých byly získány.“
18. V dané věci není sporné, že žalobce je invalidní v prvním stupni, je však sporná doba pojištění, která byla žalobci uznána jako doba, kdy byl důchodově pojištěn, neboť tato je pro něj významná z hlediska přiznání invalidního důchodu, když žalovaná žalobci neuznala jím tvrzenou dobu 15 let, během které byl zaměstnán v době výkonu trestu ve věznici v Německu.
19. Ze spisového materiálu vyplývá, že německý nositel pojištění Deutsche Rentenversicherung žalované k její žádosti dne 4. 9. 2019 sdělil, že doby zaměstnání ve věznici Straubing nebyly předmětem pojištění. Německý nositel pojištění tedy nepotvrdil žádnou dobu pojištění žalobce na území Německa a na podporu tohoto tvrzení správnímu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

orgánu předložil kopie výplatních pásek žalobce za dané období, ze kterých je zřejmé, že žalobci nebylo odváděno na sociální (důchodové) pojištění.

20. Potvrzení, které si žalovaná vyžádala od německého nositele sociálního zabezpečení, tedy potvrzení podané na standardizovaném formuláři, představuje podle názoru soudu stěžejní důkaz, který je zcela v souladu s čl. 45 a čl. 46 nařízení č. 883/2004. Žádné jiné důkazy týkající se doby pojištění ostatně žalobce ve správním řízení ani v řízení před soudem nenavrhl a obsah předmětné listiny nikterak nerozporoval. Z předestřené potvrzení Deutsche Rentenversicherung, podané na standardizovaném formuláři, vyplývá, že doby zaměstnání ve věznici Straubing nebyly předmětem pojištění, tedy žalobci nebyl potvrzen ani jeden rok doby pojištění na území Německa.
 21. Soud má na základě shora uvedeného za nepochybné, že žalovaná plně v souladu s čl. 12 odst. 1 nařízení č. 987/2009 vyžádala od německého nositele pojištění potvrzení dob pojištění žalobce v Německu a na základě jeho sdělení o tom, že žalobce nebyl v tvrzeném období v Německu sociálně pojištěn, rozhodla o tom, že žalobce nesplňuje podmínky § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, neboť nesplňuje podmínku potřebné doby pojištění. Podle čl. 6 nařízení č. 883/2004 pak žalovaná zcela správně přihlížela k dobám pojištění získaným podle německých právních předpisů, nicméně německý nositel důchodového pojištění žádné doby pojištění žalobce nepotvrdil, neboť z pohledu německého práva nebyl žalobce důchodově pojištěn, jelikož předmětná věznice za něj v době výkonu trestu, i když byl zaměstnán, neodváděla platby na důchodové pojištění. Tyto platby by žalobce musel hradit sám v rámci plateb dobrovolných, což však nečinil.
 22. Podle názoru soudu žalovaná naprosto správně vycházela z toho, že podle shora uvedených právních předpisů je na každém členském státě, aby o dobách pojištění získaných na jeho území rozhodl podle svých právních předpisů, což je právě principem koordinace. V žalobcově případě, kdy německý nositel pojištění nepotvrdil žádnou dobu pojištění, kterou by žalobce získal na jeho území, tak podle názoru soudu nebylo možné rozhodnout jinak.
 23. K namítanému porušení čl. 5 odst. 1, čl. 20, čl. 21 odst. 2 a čl. 34 Evropské listiny, čl. 12 odst. 4 Evropské sociální charty a česko-německé smlouvy a údajné kolizi s čl. 26.17 Doporučení Rec (2006)2 Výboru ministrů členským státům Rady Evropy soud uvádí, že s ohledem na shora uvedenou právní úpravu nejsou žalobcova tvrzení žalobce o porušení těchto práv relevantní, neboť žalobce nebyl v dané věci nikterak diskriminován na základě státní příslušnosti, nebyla porušena ani rovnost před zákonem z důvodu odlišné právní úpravy důchodového pojištění na území Německa od systému důchodového pojištění na území České republiky, žalobce nebyl podroben nuceným pracím a naopak oproti jeho tvrzení byl zcela naplněn čl. 24 odst. 1 česko-německé smlouvy, když si žalovaná za účelem případného přihlídnutí k dobám pojištění získaným na území Německa vyžádala potvrzení od německého nositele pojištění, který jako jediný může v přeshraničním styku tento dokument vydat.
 24. Soud tedy námitkám žalobce nemohl přisvědčit, neboť jak již bylo výše podrobně rozvedeno, žalovaná se řádně vypořádala se všemi skutečnostmi rozhodnými v dané věci a v souladu s právem Evropské unie i mezinárodními závazky České republiky posoudila dobu pojištění žalobce a dospěla ke zcela správnému závěru, že u žalobce nejsou dány podmínky § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, neboť nesplnil druhou podmínku
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

pro přiznání invalidního důchodu, a to potřebnou dobu pojištění. Žalobce se v dané věci nesprávně domnívá, že pokud na základě § 5 odst. 1 písm. l) zákona o důchodovém pojištění jsou v České republice při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně pojištění účastny osoby ve výkonu trestu odnětí svobody zařazené do práce a osoby ve výkonu zabezpečovací detence zařazené do práce, musí žalovaná zohlednit jeho zaměstnání ve výkonu trestu v Německu. Tato úvaha žalobce je naprosto mylná, neboť doba pojištění v Německu se podle shora uvedených právních předpisů posuzuje podle vnitrostátních předpisů členských států (tj. v daném případě Německa), a pokud v Německu osoby ve výkonu trestu automaticky pojištěny nejsou a žalobce sám se k pojištění nepřihlásil (pojistné neodváděl), nelze dobu zaměstnání ve výkonu trestu v Německu žalobci uznat jako dobu pojištění.

25. K žalobcovu tvrzení, že po celou dobu zaměstnání v německé věznici byl v dobré víře, že z jeho mzdy jsou odváděny příspěvky na důchodové pojištění, soud poukazuje na výplatní pásky, které žalobce nepochybně dostával a které předmětné tvrzení vyvracejí. Soud současně nesouhlasí s názorem žalobce, že by bylo povinností žalované zajistit, že zaměstnání vykonané ve věznicích v jiném členském státě bude podléhat stejnému právnímu režimu jako v České republice. Podle názoru soudu bylo naopak výhradně na žalobci, aby si hlídal svá práva včetně případného dobrovolného odvádění pojistného z příjmů ze zaměstnání v německé věznici.
26. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. K podnětu žalobce, aby soud položil předběžnou otázku podle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, soud uvádí, že k tomu neshledal důvody, neboť nepovažoval rozhodnutí o této otázce za nezbytné k vynesení svého rozsudku, když příslušnou právní úpravu považoval za jednoznačnou.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náhrada nákladů řízení ze zákona nepřísluší, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 16. prosince 2020

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

(K.ř.č. 1 - rozsudek)